

HACI BABA

Takvimler 2006 yılının 9. ayının 2. gününü gösterirken, esen rüzgâr çoktan ufkun kandelini söndürmüş ve gecenin karanlığı hükmetmeye başlamıştı. Seninle geçirdiğim günlere duyduğum özlemle yine türbeni ziyarete geldim. Gecenin karanlığını fırsat bilerek yüreğimde biriken hasreti damıtmaya/dindirmeye geldim. Asırlar ötesinden taşıyıp da getirdiğin gönül pınarından kana kana içmeye geldim. Feyiz ve himmetinle gönül kabımı doldurup da götürmeye geldim. Kimseye sormadığım cevapsız suallerimi sana sormaya geldim. Ayrılığın verdiği hasreti gözyaşlarımdan akıtmaya geldim...

Türbe ki; Hacı Mevlüt Baba'ya gösterilen saygının İslâmî mimârî ile ebedileştirildiği mekân. Dış görünüşü; bembeyaz taşları ile masumiyeti, saflığı ve arınmış bir rûhu temsil etmekte. Kubbe ki; inancın mimariye yansıyan yüzü ile mensup olduğumuz dinin sonsuz ve sınırsızlığını ifade etmekte. Ziyaretçilerin ayaklarının altına serilen yeşil halılar, bereketi ve canlılığı temsil etmekte. Öyle ya Allah dostları beşer sıfatından rûh sıfatına göç ederler. Onlar ölmezler. Onlar “Mûtû kable en temûtû” “ölmeden önce ölünüz” sırrınca, hayatları ile çoktan ölümü öldürmüşlerdir. Onların hayatları bir sanattır. Sanatın ise yaşı yoktur, başı var kalbi var ve aşkı vardır. Sekizgen olan her köşe cennete açılan birer kapıdır. Hem de pencerelerde adı yazılan Hz. Allah (cc) ve uğruna âlemleri yarattığı Hz. Resûlüllâh (s.a.v) ve onun sevdikleri (Hz. Ebûbekir (r.a), Hz. Ömer (r.a), Hz. Osman (r.a) ve Hz Ali (r.a). Avlu girişinin sağ ve solunda niyet edilip de konulamayan peygamberimizin iki reyhânım dediği çiğerpâreleri: Hz. Hasan (r.a) ve Hz. Hüseyin (ra) öncülüğünde şefaathlerini umduğumuz sultanlar. Duvarların üzerinde kubbeyi tutan kasnağa “Ayete'l-Kürsî” yazılmış. O kürsü ki; sahibi Hz. Allah (c.c) , yerleri ve gökleri, içinde yaşayan her şeyi kudreti ile ihâta etmiştir.

Cumartesi gecesi kapısı açık olan türbenden içeriye girdim. Tasavvufi edeple sağ ayak başparmağımı sol ayak başparmağım üzerine mühürledim. Elimi gönlüm üzerine koyup mahzun bir derviş selâmı (Ya Hûûû) ile seni selamladım. Demıştin ya ki dedem hacı Ahmet Baba dedi ki; “Oğlum! Türbemi ziyarete geldiğinde bana hediye olarak Kur'ân oku. Ellerinle kabrimin örtülerini mesh et” Ben bir adım daha ileri gittim türbendeki sandukanın kible istikâmetindeki örtüsünü tam üç kez öptüm, o mübarek elindir diye... Hz. Kur'ân-ı Kerîm'den okuduğum “Yâsîn-i Şerîf”le sana bir saygı hediyesi sundum. Yazısız ve sözsüz nağmelerle konuştum.

Sen gittin gideli ey cân, içimden hiç eksik olmadı gönlüme akıttığın heyecan. Bu dünya akli için ne acayıptır iki ayrı bedende yaşayan bu can. Yüreğimdeki mahzun hasretimle sandukana, baş taşındaki sarığa ve ışığın aksini düşürdüğü gölgesine baktım. Tıpkı Rabbimin huzurunda senin arkanda namaza durduğum gibi... Hacı Ahmet Baba'nın türbesini ziyarete gelenler gece yanında yatarlardı. Acaba gece seninle yatsam mı, uykunun bir yerinde rûhumu sana sunsam da, ikrâm edeceğin hediyelerle uyansam dünyanın en bahtiyâr insanı olmaz mıydım? Gece rüyâma gelsen de o rahmet bakışlarınla gözlerime baksan. Bakışların, ta derinliklere nüfuz etse, senin öğrettiklerinin sana yaptığı gibi elinin üstünü öptükten sonra içini de öpüp yüzüme sürsem. Yanağımı bir okşasan gözlerime bakıp da sadece bir tebessüm etsen. Bana yine bir şeyler söylesen, yapmam gereken, yazmam gereken...

Hareketsiz vücudum sanki donmuş, dudaklarım görevini gözlerimdeki bakışlara yüklemiş. O bakışlar ki rûhumdan doğup gözlerimden çıkarak yeşil örtü altındaki sandukayı deliyor. Açılan pencereden içeriye girip vuslat buluyor. Elimi ağzıma kapadım da dolan gözlerim ve hıçkırıkların boğazımda biriktiği bir rûh hali ile sessiz çılgınlıklarla harfsiz sözlerle konuşmaya devam ettim. Ey cân! Sen yetimdin, bu dünyadan ayrılmakla beni de yetim

bıaktın. Seni sevdiğim için, hayatını ve mîrâs bıraktığın maneviyât yolunu, kendimce hizmetlerin en büyüğü ile ebedileştirdim. Bir gün bileğimden tutmuş ve “Allah aşkına bir eser bırakın” demiştin ya, senden aldıklarımızla seni ve sevdiklerini (Hacı Ahmet Baba, Şehit Yakup Baba) miras bıraktığın manevi yolu yazdık. Elbette ki bu satırları seni seven ve gönül kaplarını senin feyiz pınarından dolduranlarla paylaşacağım.

Yıllar var ki hasretindeyim efendim.

Kokunu duymak, yüzünü görmek, elini tutmak derdindeyim.

Şu koca dünya bomboş bense içinde bîçâreyim.

Sonsuz yolun başında vuslatı beklemekteyim.

Kavuşmak ne zaman? Ey Can!

Takvimler bana düşman Baba sultân.

Şirin’imdin, Aslımdın Leylâ’mdın benim.

Baktığım gözlerde, mahzun gönüllerde hep seni aradım.

Gözlerinle anlardın, dile hâcet yok.

Bakışınla okşardın ele hacet yok.

Hani sen yetimdin, beni niye yetim bıraktın?!

Başımı yaslayacak göğsünü nerden bulayım.

Cevapsız kalan suallerimi kime sorayım.

Kabrinin başında akan gözyaşım lisânım oldu.

Derya oldu sel oldu, aşkında boğdu.

Bilirim duyarsın beni, içimdeki ferâhlık ondan.

Tutarsın boşluğa uzanan elimi, kuvvetim ondan.

Anlatırım her derdimi başka sırdaşım mı var.

Mahşerde bana kucak aç Ey Baba Sultan.

Sen gittin ya gül bahçemiz hazâna döndü.

Başka bahçeler senin adına gül diye diken sundu.

Dikenler can acıttı, uzanan eller kan oldu.

Bilirim senin yolundan sevmeyenler giremez.

Nazarın almayanlar feyiz bereket veremez.

Emâneti teslim ederken Azrâil'i sen diye bekleyeceğim.

Söz... Ölünceye kadar yalnız senin izinden gideceğim.